

האפשר נפרש כאספלט

פרידה

רשמי העיר נתקים מעליה.
שדרה מתאדה אחר שדרה,
רחוב אחר רחוב –
הופכים לדמוי של עצמם,
שבים להיות רחובות ראשיים,
בלתי מתפצלים,
בתוך טופוגרפיה קפואה
של אור וזמן,
של קולות ושל נוכחיות.
אפשר לומר סטרוקטורה מפנמת,
אפשר לומר רב-ממדית,
למשל, במקום הזה קברתי כלב,
ולפני כן קברתי אבא.

בלדה ליוסי

לרוץ לרחוב זה מה שהציעו
ליוסי בן-דב.

לא רחוב מידע כי
אם רק רחוב כזה או אחר,
מוליך לעולם ובמובן רחב זה
גם בלתי סופי.

סה האפשר נפרש כאספלט
לרגליו של יוסי בן-דב
לאחר שכרת את הברית הנצחית
עם אלהי הרחוב.

עירי

עירי, סביבך השמש חגה במחול קודת,
סביבך תרנגולות העולם מקרקרות
שירים נוגים: "עירי, עירי", לבה לוהבת
כורעת אל תהומותיה, יחידה.

אנחנו מלצריה, קבצנייה,
אנחנו פיטנייה הכמוסים,
ממך נובעים מימינו, מאויינו
ואליה הם שבים.

כי לך אלילותינו, לך לחמנו,
לך בטון פתינו ודרכינו,
בך שפנו יִהְבְּנו –
שמרי עלינו, סוככי.